

[Kaj Hansen.]

ydte de vesteuropæiske lande, er et nødvendigt led i Atlantpagtens funktion. Denne freds- og sikkerhedspagt har allerede påvirket hele den internationale situation og skabt en trygkere atmosfære i Europa, der for et år siden var hærgnet af frygt.“

Er der nogen, der vil påstå, at Atlantpagten har skabt en trygkere atmosfære? Enhver kan jo se, at atmosfæren er blevet endnu mere utryk, siden Atlantpagten blev en kendsgerning. Atlantpagten er ikke vejen til fredeligggørelsen af verden. Det erkendes ikke alene af kommunister, men det får jo tilslutning fra alle kredse i befolkningen. Det er ikke et spørgsmål om, om man har sympatier i øst eller i vest; det er en realpolitisk betragtning, der siger en, at Atlantpagten ikke giver den sikkerhed og tryghed, som man fra anden side reklamerer med.

Men det ligger her for socialdemokratiets vedkommende sådan, at det har svigtet totalt. Tidligere idealer har det kastet fra sig, og nu styrter det sig ind i en ulykkessvanger politik, hvor million efter million ofres på oprustningen. Jeg skal ikke nægte, at det gjorde et stærkt indtryk på mig, da jeg som purung første gang stiftede bekendtskab med socialdemokratiets stilling til militarisering og oprustning. Dengang hed det nemlig:

„Det må råbes ud, at det ikke er naturkræfter, ikke højere magter, der står bag krigen, men mennesker, den farligste gruppe af højfinansens, i hvis hånd den egentlige magt er koncentreret. I sammenligning med dem er de borgerlige politikere kun marionetter, der lægger navn og popularitet og passende sædelige fagter til de andres spil.“

Hvem er marionetterne i dag? Det er i virkeligheden socialdemokraterne, de socialdemokratiske ledere. I dag er det dem, der lægger sædelige fagter til de andres spil, men dengang var det Hartvig Frisch, der gav denne udredning af kapitalismens forhold til krigen. Og skal Danmark i dag forvandles til en rygende ruinohob, har man ved dette valg lov til at spørge på samme måde, som socialdemokratiet spurgte, da det i 1929 gik ud til valg og man på „Social-Demokraten“s forside så København i brændende ruiner. Da stillede man det spørgsmål til vælgerne: Skal København forvandles til en rygende ruinohob? Stem imod militarisering. Det var dengang, men spørgsmålet ved dette valg bliver netop dette: Skal Danmark forvandles til en rygende

ruinohob? Hvis man fortsætter ad Atlantpagtens vej, hvis man fortsætter ad oprustningens vej, ja, så er der i høj grad fare for, at krigsfarens skærpes og Danmark virkelig kommer til at ligge som en rygende ruinohob. Det kan imidlertid undgås, hvis vælgerne giver det rette svar til hele den forestilling, der er foregået her det sidste par døgn, og forlanger Danmark ud af Atlantpagten: stands oprustningen!

Martin Nielsen: Man kan naturligvis anlægge den betragtning, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har anlagt, at kommunisternes optræden i denne sag skyldes ondskab, skyldes trang til at underminere, skyldes trang til at dræbe det, man kalder demokrati, vestlig frihed og livsform. Men alvorligt tænkende mennesker kunne vel også anlægge den betragtning, at kommunisterne har et vist kendskab til, hvad krig er, hvad nød er, hvad undertrykkelse er, at de i vor tid er den politiske bevægelse, som har de bedste forudsætninger for at kunne udtale sig derom, og at det kan være udfra disse betragtninger, at kommunisterne i denne sal føler det som deres pligt at sige deres mening til det danske folk om det, der foregår. Man har nu fra alle tilhængere af det lovforslag, som er til behandling, høvdet, at baggrunden derfor er forsvaret af friheden for demokratiet og for den vestlige livsform. Er der ikke, selv blandt dette tings medlemmer udenfor den kommunistiske gruppe, mænd og kvinder, som har gjort sig tanker om, hvor uensartet dette begreb, vestlig frihed og demokrati, er? Er der ingen, der har tænkt over det ejendommelige og besynderlige i, at de første magter, der gav deres tilsagn om aktiv støtte til USAs krig i Korea, var Sydafrika, Tyrkiet og Grækenland. For få dage siden fik vi af en minister fra Den Sydafrikanske Union gennem den danske presse at vide, hvordan tilstanden er i hans hjemland, hvordan det vestlige frihedsbegreb, det vestlige demokrati og den vestlige livsform tager sig ud der. Han erklærede, at der er et par millioner hvide og en 8—9 millioner farvede indfødte. Han fortalte, at denne lille minoritet, de 2 millioner, for at beskytte sig, for ikke at blive undertrykt af landets oprindelige befolkning, har gennemført en racelovgivning, som i sine konsekvenser overgår Hitlers racelovgivning. Det er altså de forbundsfæller, som danske arbejdere og bondesønner i en videre udvikling af den situation, vi befinder os i, kan komme til at kæmpe sammen med. Jeg ved ikke, om